

[Jønson.]

Lovgivning, dels at sætte saa meget Arbejde i Gang som vel muligt. For øvrigt tror jeg, at de Kommuner, hvor vi har Indflydelse, gør det samme, medens det modsatte kan siges om de Partier, de Herrer tilhører.

Jeg vil gerne slutte med at sige, at denne Sag ser jeg i alt Fald meget alvorligt paa. Jeg beklager i højeste Grad, at Tusinder og atter Tusinder dygtige og intelligente Mennesker skal tvinges til at modtage en Understøttelse fra Fattigvæsenet, saa længe dette er ordnet paa den Maade, at det stempler sin Mand at modtage Hjælp derfra. Og hvis det er Bagtanken, at Konservative og Venstre vil forsøge at hindre enhver Lovgivning paa dette Omraade for derigennem at trykke saa mange Tusinde over paa Fattigvæsenet, saa siger jeg, at det er en daarlige Politik, som alle hæderlige Mennesker maa protestere imod.

Krag: Det ærede Medlem Hr. Einer Jensen gentog sin Meddelelse fra i Eftermiddags om, at hvis man ikke vilde gennemføre Krisekasserne paa det Grundlag, som af Regeringspartierne er krævet, vilde hele dette Problem overhovedet ikke kunne løses. Altsaa: enten maa man bøje sig eller opgive. Ja, det har det ærede Medlem jo fortalt os før, men da det ærede Medlem dog aligevel efterhaanden er blevet anderledes indstillet overfor Krisekasserne, end hans Parti som Helhed var, da Loven gennemførtes i 1927, tør vi dog maaske gøre os Haab om, at det ærede Medlem vil sætte sin Indflydelse ind til Fordel for Krisekassers Oprettelse, naar han faar Sagen tilstrækkelig overvejet.

Det ærede Medlem — eller det var maaske den højtærede Statsminister; jeg husker ikke, hvem af de Herrer, det var — advarede imod, at man tilraadede en Kontingentsættelse til Kasserne. Derom skal jeg sige, at jeg har ikke tilraadet slikt; det maa naturligvis Arbejdsdirektoratet afgøre. Men jeg har ment, at naar man i Løbet af en kort Aarrække har kunnet opsamle et Beløb paa 17 Mill. Kr., og jeg saa tænker paa, at til Trods for, at man intet Oplæg havde, dog kom igennem de overordentlig vanskelige Aar 1924—1927 ved at supplere Kontingentet med et laant Beløb paa 13 Mill. Kr., skulde jeg dog tro, at dette opsamlede Beløb betyder en væsentlig Stødpude. Og hvis man tænkte sig Medlemmernes Kontingent til Kasserne nedsat f. Eks. med 4 Mill. Kr. og tænker sig et Kontingent til Krisekasserne paa ca. 3 Mill. Kr. aarligt, hvorved de ganske utvivlsomt vilde blive i Stand til at

løse deres Opgaver under Hensyn til den Støtte, de skal have fra Statskassen, fra de kommunale Kasser og fra Arbejdsløshedsfonden, saa vilde det betyde 1 Mill. Kr.s Nedgang i den aarlige Kontingentbyrde, samtidig med at man derved opnaaede en kontant Støtte til det hele Omraade paa mellem 6 og 7 Mill. Kr. Jeg skulde dog tro, at det vilde betyde en Styrkelse af den hele Institution, som de Herrer skulde medvirke til at faa tilvejebragt.

Det ærede Medlem Hr. Rager sagde til mig, at jeg havde ganske vist omtalt Nødvendigheden af en nærmere Prøvelse af hele Arbejdsløshedens Karakter, ogsaa med Hensyn til Arbejdsløshedens Længde for de enkelte Medlemmer og dennes Aarsag — og saa sagde det ærede Medlem: Hvad gjorde det ærede Medlem Hr. Krag i den Retning, da han havde Ansvaret derfor?

Ja, jeg behøvede jo i og for sig ikke at føle mig forpligtet til at svare paa det ærede Medlems Forespørgsel; men jeg skal dog gøre det. Jeg gjorde dette, at jeg som Vilkaar for, at Laan ydedes til Kasserne gennem disse Aar, da de 13 Mill. Kr. blev udlaaet, krævede Oplysning om, hvilken Tilgang Kasserne havde haft i de Aar, da Tilgangen til Kasserne var ganske ukontrolleret, da de, der indmeldtes, betegnedes af en Arbejderfører ved de bekendte Ord, jeg ikke her behøver at gentage. Jeg forlangte en saadan Undersøgelse foretaget; og det skete i en Række Kasser med det Resultat, at samtidig med, at man fik Laanene, fik man Antallet af Medlemmer, som var indkommet i Kasserne uden at have en Fortid, som egentlig gjorde det ønskeligt, at de var Medlemmer, i meget stort Tal fjernet. Det ærede Medlem Hr. Einer Jensen vil vist for øvrigt kunne tale med om dette, idet, saa vidt jeg erindrer, hans Kasse var en af dem, der foretog den mest energiske Udrensning gennem disse Aar.

Derfor kan jeg forsikre det ærede Medlem Hr. Rager, at jeg har i denne Sag ingenlunde nogen ond Samvittighed, tværtimod. Jeg kan derfor heller ikke paa nogen Maade indrømme det ærede Medlems Berettigelse til at stille Fordringer til mig, saaledes som han gør det, om at jeg skal bøje mig for de Krav, man behager at opstille, for at Krisekasserne i det hele taget skal kunne oprettes.

Det ærede Medlem Hr. Rager kan jo nok saa meget tale om, at man fra Regeringspartiernes Side har anstrengt sig for at faa det Tilbud, som man havde afgivet, modtaget. Jeg vil dog gøre opmærksom paa, at naar dette Tilbud, saaledes som det her